

[H. C. Toft.]

politik består i de såkaldte variable afgifter, og en af faktorerne, der bestemmer, hvor stor den variable afgift skal være, er forskellen mellem prisen på foderkorn i fællesmarkedet og verdensmarkedets kornpris.

Den højtærede udenrigsminister har i en henvendelse til fællesmarkedets ministerråd fremført, og med rette, at Danmark i den tid, det fører forhandlinger om optagelse i fællesmarkedet, ikke burde udsættes for den belastning, de variable afgifter vil betyde, og særlig har den højtærede udenrigsminister, også med rette, fremhævet, at det ville være urimeligt, om varer her fra landet skulle pålægges en afgift beregnet på forskellen mellem verdensmarkedets priser på korn og fællesmarkedets pris på korn, da vi i Danmark har en kornordning, der næsten hele tiden har betydet en højere kornpris i Danmark end verdensmarkedets kornpris. Den højtærede udenrigsminister har fremført, at det ville være forkert af Danmark, når vi måske om kortere tid står over for et medlemskab af fællesmarkedet, at holde kornprisen nede for så måske inden længe at stå over for en betydelig hævnning af prisen på korn ved vor indtræden i fællesmarkedet.

Vi giver udenrigsministeren vor fulde støtte til denne argumentation og forventer, at han på denne logiske baggrund også opnår det rimelige resultat, han tilstræber. Men det ville da også være logisk, om vi nu gennemførte en kornordning, der for foderkornets vedkommende bragte basisprisen på niveau med priserne i fællesmarkedet — og her tænker jeg ikke på den højeste pris i fællesmarkedet, men på en pris på niveau med f. eks. Hollands — for derved at sikre, at udenrigsministerens forhandlinger giver det resultat, at den faktor, hvormed forskellen i kornpriserne indgår i de variable afgifter, bliver lig med nul og afgiften derfor lille. Det kunne dog i nogen måde afbøde virkningerne af de variable afgifter i forhandlingsperioden.

Med denne baggrund rejser jeg spørgs-

målet, om det ikke i denne situation ville være rigtigt at begynde med en basispris for foderkorn for byg, der er højere end den af ministeren foreslåede, hvilket jeg ønsker drøftet under udvalgsbehandlingen. Skulle disse drøftelser medføre, at udgangspunktet, de 46 kr. som basispris, må hæves, må det være logisk, at brødkornsprisen hæves i samme omfang. For statskassen vil det jo ikke betyde noget væsentligt. Det vil i særlig grad være forskellen mellem basisprisen for foderkorn og for brødkorn, der er bestemmende for det antal hektarer, der tilsås med brødkorn. Når de to priser ligger nær op ad hinanden, vil det areal, der tilsås med brødkorn, blive mindre end i år, og derfor vil statens underskud ved at overtage den del af brødkornet, der ikke kan sælges til menneskeføde, blive mindre.

Må jeg indlede mine bemærkninger til lovforslaget om ændringer i bemyndigelsesloven med at fremføre den politik, der var vor sidste forår, nemlig en hævnning af priserne på landbrugets produkter op til Europaprisen. Dengang afviste ministeren os. Han var jo på alle måder bundet på hænder og fødder og havde ladet sig binde, inden han kom til folketinget. Der kunne jo intet ændres i det, der da var aftalt mellem de 4 forligspartnere, socialdemokratiet, de radikale, landbrugets kompensationsudvalg og husmandsforeningerne.

Hvilke konsekvenser har det nu haft, at ministeren fulgte andre veje end dem, vi da foreslog, altså en hævnning af hjemmemarkedspriserne? Ja, det førte med sig de direkte tilskud og en udpumpning af statskassens midler til et beløb, der i dag svarer til 420 mill. kr.; der er altså i dag 420 mill. kr. mindre i statskassen, end der kunne have været. Det har i høj grad været medvirkende til at sætte fart i den øgede købekraft, så kedlen nu er ved at koge sådan over, at den høje regering meget gerne — sådan ser det i alt fald ud — vil have også vore stemmer til foranstaltninger, der kan bremse op for inflationsbølgen, som ikke havde fået det omfang, hvis man havde